ભજન-સંગ્રહ.

પ્રકાશક-વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળ-અમદાવાદ.

પોપટરામજી મનોહર ગ્રંથમાળા-નં-૨

॥ ओ३म् ॥

(ગુજરાતી તથા હિન્દી)

વૈદિક

ભજન-સંગ્રહ.

દેવકીર્તન

—~~—

સંગ્રહ કરી છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા.

વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળ—અમદાવાદ.

તરફથી

પ્રમુખ-ત્રિકમલાલ હરિલાલ-અમદાવાદ.

વિક્રમ સંવત]	સૃષ્ટિ સંવત	[દયાનંદાબ્દ
૧૯૮૧	૧૯૭૨૯૪૯૦૨૫	૪૧

પ્રથમાવૃત્તિ પ્રત-૧૦૦૦

કિંમત ૦—૧—૦

સૂર્યપ્રકાશ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં મૂળચંદભાઇ ત્રિકમલાલે છાપી.
કાળુપુર-ટંકશાળ-અમદાવાદ

પોપટરામજી મનોહર ગ્રંથમાળા ફંડનો

ઉપોદ્ઘાત.

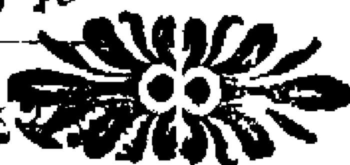
૧૨૦૪૧

અમદાવાદ નિવાસી શ્રીમાન્ પોપટરામજી મનોહરભાઇએ, સં ૧૯૮૦ મા વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળને વૈદિક ધર્મના સિદ્ધાંતના પ્રચારાર્થે પુસ્તકો પ્રગટ કરવા માટે, રૂ ૫૦) પચાસ સુધીની રકમ વાપરવા ઇચ્છા બતાવી, તે કાર્ય સોપવામા આવ્યુ તે ઉપરથી " પોપટરામજી મનોહર ગ્રંથમાળા " નામથી પુસ્તકો પ્રગટ થયે જાય તેવી યોજના વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળે કરીને આજ સુધીમા નિચે પ્રમાણે પુસ્તકો છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યા છે

૧	પિતાપુત્રનો-સંવાદ	૦-૦-૬
૨	[illegible]	૦-૧-૦

અમદાવાદ
કાર્યાલય-વૈદિક મંદિર
ઘીકાંટા રોડ-શેઠ મોહનલાલની ચાલી
-પોષ શુકલ પંચમી-૧૯૮૧

મણિલાલ મોતીભાઇ.
મંત્રી
વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળ.

વૈદિક

ભજન-સંગ્રહ.

(ગુજરાતી વિભાગ)

ઇશ્વર સ્તવન.

ભજન (૧)

નમામિ મંગળ જગના પતિ (૨)
નમામિ દયાળા વિમળ ધીપતિ—ટેક
નિત્ય શુદ્ધ બુદ્ધ મુક્ત વિભુવર—
સચ્ચિદાનંદ શ્રી પતિ,
સકળ જગદાધાર પ્રભુજી (૨) મંગળ જગનાપતિ.
નિર્વિકાર અનાદિ અનૂપમ—
અજર અક્ષર અઘહરા,
અભયપદ અવિચળ તમારૂં (૨) મંગળ જગનાપતિ.

અકળ અદ્ભુત રૂપ ગુણુતમ—
ગહન રતિ કૃતિ છે અતિ,
મર વિચાર કરે મહામતિ (૨)
સુખકરા ! મુદભરા ! ભયહરા ! ઇશ્વરા !
દુખ વિદારક ભવ સુધારક—
જગ ઉદ્ધારક શકરા,
તરણુ તારક દુષ્ટ મારક (૨)   મ ગળ જગનાપતિ.

ભજન (૨)

રાગ પીલુ

દેવ નિરજન સહુમા વ્યાપક, સર્વ સમયમા સાક્ષી મનનો.
પાલક સૃષ્ટિ તણો પ્રતાપી, દાની દયાળુ દાતા અન્નનો   દેવ૦
જ્ઞાન નિધાન અનત મહેશ્વર, અવિચળ એક તુહી સૌ જનનો દેવ૦
બહુ નામી તુ તત્વ સ્વરૂપી, કરતા ભરતા તુ ત્રિભુવનનો   દેવ૦
કર્તા કહે ચિદરૂપ પ્રભુ તુ, દાતા નિર્મળ બુદ્ધિ ધનનો   દેવ૦

ભજન (૩)

રાગ માઢ

પ્રભુજી મારા, પ્રાણથી પ્યારા, વિશ્વ આધાર આપ   ટેક૦
આધાર એકજ આપનો છે, સર્વેશ્વર તુ શ્યામ,
ઘટઘટમા વ્યાપક વ્હાલા, તારા અગણિત નામ,
દેવ અમારા, દુ ખ હરનારા, જપુ તમારો જાપ   પ્રભુજી૦
*

રમણીક તે રચના કીધી, નાટક વિશ્વવિલાસ;
સૂત્રધાર જિમ સૂત્રાત્મા તુ, સદ્ચિત જ્ઞાન પ્રકાશ;
પાતકી તારણ, દુ ખ વિદારણ, શર્ણ સુધારણ છાપ. પ્રભુજી૦
દીનાનાથ દયાળુ દેવા, પ્રભુ અધમ ઉધાર,
ગૌરીશકર ગરીબ કેરો, અન્ય નહિ આધાર;
પ્રેમ પ્રસારણ, કષ્ટ વિદારણ, વિશ્વના કારણ આપ. પ્રભુજી૦

ભજન (૪)

રાગ ધનાશ્રી.

તારો પ્રેમ અપાર, દયા નિધિ તારો પ્રેમ અપાર—ટેક૦
વિશ્વ વિષે વ્યાપક રહી સ્વામિ, સૌની લે સભાળ દયા-
પ્રાણીનુ પોષણ થાવાને બહુ તારા ઉપકાર દયા-
હસ્ત, પાદ ચક્ષુ, શ્રોત્રાદિ, અવયવ આપ્યા સાર દયા-
વૃક્ષ, લતા, નગ, ધાતુ ખાણો, વિવિધ દુ ખ હરનાર દયા-
સૂર્યશશિથી સૂખ મળે તે, કહેતા ના વે પાર દયા-
જગલમા વસનારા કાજે, ફળફૂલ છે તૈયાર દયા-
જ્યા જેવુ જોઇએ ત્યા તેવુ, ઉપજાવ્યુ દાતાર દયા-
આવા બહુ ઉપકાર તમારા, ભૂલે કોણ ગમાર દયા-
હે જગ સ્વામિ ! આપ સુબુદ્ધિ, તુમા લાગે પ્યાર દયા-
સર્વે હુકમને તાબે રહીને, વિચરે નગને નાર. દયા-
વિશ્વ પિતાજી ! સર્વ જગતના, ત્રયવિધતાપ નિવાર દયા-

ભજન (૫)

રાગ દરબારી કાનરો,

ઓ३म् નામ સર્વોત્તમ ઇશ્વરનુ,
વેદ સકળનુ સત્ય તત્વ એ, અ, ઉ, મ્ ત્રણ અક્ષરનુ—ટેક૦
વિરાટ, અગ્નિ, વિશ્વ અકારે, હિરણ્યગર્ભને વાયુ ઉકારે,
ઇશ્વર, આદિત્ય, પ્રજ્ઞ મકારે, તત્સચ્ચિત આનંદનુ ઓ૦
પ્રાણ તણો આધાર ખરો ભૂ, અપાન સુખરૂપ ભુવ સ્વયંભૂ,
સ્વ વ્યાનવ્યાપક સર્વમાં, જ્ઞાન વ્યાહૃતિ પદનુ ઓ૦
જગના ધારક જનક દેનનુ, ધ્યાન યોગ્ય તે શુદ્ધ સ્વરૂપનુ,
ધારણ કરીએ અમે લોક સહુ, યોગ ચિત્તનુ હરતુ ઓ૦
જેથી પ્રેરે બુદ્ધિ અમારી, શ્રેષ્ઠ ધર્મ કર્મોમાં વાળી,
ધર્મ, અર્થ, શુભકામ મોક્ષદા, પદ તે છે શંકરનુ ઓ૦

ભજન (૬)

રાગ ધનાશ્રી.

વિદ્યામય ભગવાન ! વાક્પતિ વિદ્યામય ભગવાન !
પ્રાપ્ત થાય શુભ વાણી અમને, સર્વ શાસ્ત્ર વિજ્ઞાન,
શ્રેષ્ઠ અન્ન, કર્મોસહ તેણી, રહે સદા વર્તમાન— વાક્પતિ.
પવિત્ર સ્વરૂપી, પવિત્ર કરણી, સત્ય શબ્દ સ્વસ્થાન,
મંગળકારી સરસ્વતિ એ, દેનારી બહુ જ્ઞાન— વાક્પતિ.
પરમોત્તમ બુદ્ધિની સાથે, નિધિ સ્વરૂપ એ વાણ,
સર્વ શાસ્ત્ર બોધક પૂજનિયતમ, આપ વેદની ખાણ— વાક્પતિ.

આપ કૃપાએ સદાવાણી તે, કરે પૂર્ણ સૌ કામ,
થઈએ મહા પાંડિત્ય યુક્ત તો, નષ્ટ થાય અજ્ઞાન— વાકૂપતિ.

ભજન (૭)

રાગ આશાગોડી.

વિશ્વપતિ સુખધામ, અહોજી પ્યારા વિશ્વપતિ સુખધામ
કલ્યાણકારી તે હે કૃપાળુ, સરજ્યુ વિશ્વ તમામ—અહોજી૦
સુખની વૃષ્ટિ કરજે સતત, હોય સફળ સર્વે કામ—અહોજી૦
ગૌરી કવિ કહે આર્યબંધુઓ, પામે અચળ આરામ—અહોજી૦

ભજન (૮)

(અમે ઈશ્વર માગીએ એટલું. એ રાગ.)

વેદ તત્વ તે આર્યને ઇષ્ટ છે, ઇષ્ટ દેવ છે ઈશ્વર એક
સાચે મારગ ચાલિયે.
આપી બુદ્ધિ આપણને ઇશ્વરે, જુઓ વિચાર કરીને વિવેક—સાચે.
રામચંદ્ર જેવા મોટા મહાતમા, એહ ઈશ્વર ભજતા ભાવ—સાચે.
રામ વેદ મરજાદાને પાળતા, કરી પિતાની આજ્ઞા પ્રમાણ—સાચે.
રૂડી રીતિ નીતિ હતી રામની, જુઓ વાલ્મિકી ગુણખાન—સાચે.
રાસ ક્રિડાઓ કૃષ્ણે કિધી નથી, નથી કિધા નઠારા કામ—સાચે.
વિષય લપટે જોડી એ વારતા, ભ્રષ્ટ કરવા ભોળી ભામ—સાચે.
પાંચ હજાર વર્ષની અંદરે, પોપે પાખંડ રચ્યા અપાર—સાચે.

કરી કલ્પના કોટી દેવની, ખોટા ફળ બતાવી કર્યા ખ્વાર—સાચે.
એક ઘરમાહિ પંથ અનેક છે, કરે નિત્ય પ્રત્યે એ કલેશ—સાચે.
કહે ગૌરી કવિ સજ્જે સપને, ત્યારે સુધરશે બધો દેશ—સાચે.

ભજન (૯

રાગ કાફી.

દુનિયા દિવાનીરે બ્રહ્માંડ પાખંડ પૂજે,
કર્ત્તા વસે પાસેરે બાજી કંઇ નવ બુજે   દુનિયા.

જીવ નહિ એને હરિ કરી માને, પૂજે કાષ્ઠ પાષાણ,
ચૈતન્ય પુરૂષને પાછળ મૂકે, એવી અંધી જગત અજાણ,
અર્કને અજવાળેરે, પ્રસિદ્ધ મણી નવ સુઝે   દુનિયા.

પાષાણનું નાવ નીરમા મુકે, સો વાર પટકે શીશ,
કોટી ઉપાયે તરે નહિ એતો ડૂબે વશા વીશ,
વેળુમા તેલ ક્યાથીરે, ધાતુની ધેનુ શુ દુઝે   દુનિયા.

અતર મેલ ભર્યો અતિ પૂરણ, નિત્ય નિર્મળ જળમા ન્હાય,
મહા મણિધર પેઠોરે દરમા તો રાફડો ટીપે શુ થાય,
ઘાયલ ગતિ ઘાયલરે, જ્ઞાની ઘાવ રૂઝે   દુનિયા.

સદ્ગુરૂ શબ્દનુ ગ્રહણ કરીને, પ્રગટ પડમા પેખ,
દૂર નાથ નથી નજીક નિરંજન, દિલ શુધ્ધે દેદાર દેખ,
ધુરંધર ખેલે ધીરોરે, જાહેર જગત મધ્યે ઝુઝે   દુનિયા.

ભજન (૧૦)

રાગ કાફી, હોરી.

પ્રભુ ! હું દુનિયાથી હેરાન પ્રભુ
સાચુ કહુ તો દોડે લડવા, ખોટામા ગુલતાન— પ્રભુ.
ધર્મી જોયા, કર્મી જોયા, કરે સવારે સ્નાન,
તને પરમ આત્માને છોડી, પૂજે જડ પાષાણ— પ્રભુ.
આસન વાળી દભે બેસે, મનમા બહુજ ગુમાન,
પણ પૂજે પીતળ પત્થરને, એ એનુ વેદાત—પ્રભુ
ચરણામૃત લે માળા પહેરે, છાપ તિલક અભિમાન,
બ્રહ્મ ભજનના શબ્દોચારણ, પણ નહિ ચેતન ભાન— પ્રભુ.
હિન્દુ કહે ભગવાન રામ મુજ, તુર્ક કહે રહેમાન,
આપસમા બન્ને લડી મરતા, મર્મતણી ન પીછાણ— પ્રભુ
કહે કબીર સુણો હે સતો, એ સૌ ભ્રમ અજ્ઞાન,
સચરાચરમા વ્યાપ્યો તેને ભજવાથી કલ્યાણ — પ્રભુ

ભજન (૧૧)

(નાથ કૈસે ગજકો બંધ છુડાયો એ રાગ.)

તજો તમે ઉલટે મારગ જાવુ, પડે જેમા પાછળથી પસ્તાવુ-તજો.
ચેતન સાક્ષી દેવ તજીને, અન્ય સ્થળે અથડાવુ,
પવિત્ર મન સમ તિરથ મૂકી, નદિયોમા જઇ ન્હાવુ તજો.
ધર્મશાસ્ત્રનો મારગ મેલી, ભોળ પણે ભરમાવુ,
વિદ્યા, શીલને, તપને ત્યાગી, કહે છે અન્ન ન ખાવુ તજો.

પોપ લીલામાં શ્રદ્ધા રાખી, લાભ વિનાનુ લુંટાવુ,
અ તર જામી પ્રશ્વર મૂકી, મ દિરમા ભટકાવુ તજો.
હાસી ખેલ તજો હલકાઈ, નિર્લજ ગાન ન ગાવુ,
કહે કવિ એક વેદ ધરમને, પવિત્ર મારગે જાવુ. તજો.

ભજન (૧૨)

(રસિયા ગિરધારી સુ દિર શ્યામ હો તજી અમને-એ રાગ.)

કીધા .જન સુખના સુ દિર કામ દયા ધરી મનમે .. ..
દયાન દ સ્વામી, સ્નેહે પ્રણુમીએ .રે.

ભારત ભિખારી ભાળી તુજ તન ત્રાસ્યુરે,
દીધા સસારી સુખ ત્યાગી .. સુ દિરકામ.

ચેતન ચિત્તમા ચોટાડી, જડની જડ તોડીરે,
પડદો પોપોનો દીધો ખોલી સુ દિરકામ.

સધ્યા જપ તપની રૂઢી, ગુરૂજીની સેવારે,
ભારત પુત્રોમા પ્રગટાવી સુ દિરકામ.

સરવે સુખોનુ સાધન, ગુરૂકુળ સ્થાપીરે,
છેવટ વિષપાને દેહ ત્યાગી સુ દિરકામ.

અગણીત ઉપકારે સ્વામી, અમને દબાવ્યા છે,
પ્રેમે નમસ્તે લ્યો સ્વિકારી . . સુ દિરકામ.

१२०४७

ભજન (૧૩)

(વ્હાલા વેગે આવોરે એ રાગ.

વેદ ધર્મ ઉદ્ધરવારે—ધેનુ રક્ષણ કરવારે
દયાનંદ રૂષિ આવીયા હોજી
વળી પાખંડોનો કરવાને મૂળથી વિનાશ (૨) વેદધર્મ.

સાખી—ભર જોબનમા છોડીયા માત પિતા ઘરબાર,
દેશ દાઝ દિલમા ધરી તુચ્છ ગણ્યો અસાર
સત્યજ શોધન કરવારે—જગના દુખડા હરવારે—
સ્વામીજી મારા આવીયા હોજી—વળી પાખંડોનો વેદધર્મ.

સાખી—ઉજડ રાને આથડયા રાખી ઉર હુલાસ,
ભૂખ તરસ બહુ ભોગવી કરિયો વિદ્યાભ્યાસ.
સાધુજન સુખી કરવારે—પાપી પાવન કરવારે—
દયાનંદરૂષિ આવિયા હોજી—વળી પાખંડોનો વેદધર્મ.

સાખી—નાસ્તિક વામી દુષ્ટનુ કરિયુ મૂળ વિનાશ,
વિજય વાવટો વેદનો ઉડાવ્યો આકાશ
વિધવાની વ્હારે ચઢવારે—દુષ્ટજનોને નડવારે—
સ્વામીજી મારા આવીયા હોજી—વળી પાખંડોનો. વેદધર્મ.

સાખી—સમગ્ર ભારતમા ફરી ઉપદેશ્યા અજ્ઞાન,
અનેક ઇશ્વર હોય ના એક બ્રહ્મ ભગવાન,
જડનીજડ ઉખેડવારે—ચેતન સ્થાપન કરવારે—
દયાનંદરૂષિ આવીયા હોજી—વળી પાખંડોનો વેદધર્મ.

ભજન (૧૪)

રાગ ધનાશ્રી.

પાત્રે આપો દાન સજ્જન ગણુ, પાત્રે આપો દાન,
ક્ષેત્રે વાવો ધાન કૃષિ•પ્રવીણુ, ક્ષેત્રે વાવો ધાન— ટેક.
ઉખર ભૂમિમા બી નાખ્યાથી, થાશે ઉલટી હાણુ,
કુપાત્રે ત્યમ દાનય નિષ્ફળ, કહે મનુ ભગવાન— સજ્જન.
વૃથા આહુતિ અગ્નિ વિનાના, કાષ્ટ–યજ્ઞની માણ,
ત્યમ અનપઢ, અનૃચ બ્રાહ્મણને, વૃથા આપવું દાન— સજ્જન.
લીખ જુઓને શિરમા વધવા, પાવુ તેલનુ પાન,
તેમ હરામી, આળસુ, અજ્ઞને, દેવા શ્રી સન્માન— સજ્જન.
પ્લેગ તણા જંતુ પોષાએ, હણે જનોના પ્રાણુ,
ભીખ પ્લેગના માગણુ–જન્તુ, હણે સ્વદેશના જાન.— સજ્જન.
અનુપકારીને નહિ દ્યો, દ્યો જોઇ કાળ, પાત્રને સ્થાન,
તેને સાત્વિક દાન ગણ્યુ છે, કૃષ્ણે ગાઇ ગાન— સજ્જન.
જે મૂળના સિંચનથી ફાલે, પુષ્પ, ફળોને પાન,
તેજ મૂળને સિંચે ડાહ્યા, જેથી ફેલે મહાન્— સજ્જન
ગુરૂકુળ જમીને બ્રહ્મ–વેદને, ફૂટયો અંકુર પ્રાણુ,
તે પર વરસાવો અમી ધારા, જોશો ફળ–કલ્યાણુ— સજ્જન.

ભજન (૧૫)

રાગ પ્રભાત.

જ્યા સુધી દેશની ભક્તિ કીધી નથી,
ત્યા સુધી દેવની ભક્તિ નાવે, ટેક.

મહત રૂષિઓ થયા દેશ ભક્તિ થકી,
પૂજ્યપદ મેળવ્યુ દેશ ભાવે. જ્યાં

વૃદ્ધિ વધા કરો ઉદ્યમો ખોળીને,
સ્થાપીએ હુન્નરો ખૂબ હામે
ભૂખથી ભડભડે બાળકો રાકડા,
થકી બાપડા સુખ પામે જ્યા.

દેશના ધનિક સૌ ધ્યાન ધારી તમે,
આપણા દેશનુ હિત કરશો,
તો થશે સપતિ સૂખ સર્વે અહીં,
દુ ખ દરિયાવને તોજ તરશો જ્યા.

પોત પોતા તણી ફરજ સભાળશો,
તો બધી ધારણા પાર પડશે
ભૂખને દુ ખ સૌ દૂર થાશે નકી,
સુખની સીઢિયે ભક્ત ચઢશે, જ્યા.

ભજન (૧૬)

(જંજાળી જીવડા ઝાંઝવા દેખી શુ રાચે.)

સસારી વગડે જીવડો મુસાફર જાયે,
રજાડી તનડે—વાહને બેશી સિધાવે,
અનાડી મનડુ સારથી સંગાથ થાયે ટેક.
દેખી આશા ઝાઝવા, ઈંદ્રિય ઘોડા ધાય,

લગામ-બુદ્ધિ ગઇ છૂટી, મન મદ ગોથા ખાયરે,
નિગ્રહતા-ચાબુક, પકડે આધીન થાયે. ससारी.

ઇચ્છા તૃષ્ણા-કોતરે, કામ ક્રોધ વરૂ વાઘ,
લોભ મોહ તસ્કર મળે, રાગ દ્વેષ બહુ નાગરે,
શમ દમ ધૃતિ—ખડગે, શત્રુઓ સર્વે જીતાએ મસારી.

મદ મત્સરને ટેકરે, છાઇ માયા જાળ,
અજ્ઞાની અધારડે, ઝાલે રાક્ષસ કાળરે,
ૐ નામ શરણથી, ભય, શોક, દુ,ખ, કપાવે. સસારી.

ભજન (૧૭)

(સદા મસારમાં સુખ દુ ખ સરખાં માની લઇએ એ રાગ)

અરે આ ધર્મસ્થાને, ઘોર કર્મો થાય આજે
ગળા ગાયો તણા છેદાય પાપી પેટ કાજે ટેક

દર વરસે આ દેશમા ભારે હાની થાય,
લાખો મણ ગાયો તણુ માસ વિદેશે જાય
હણાતા જીવ ઝાઝા, યત્ર ઠામોઠામ આવે,
અરે આ જુલ્મ ભારત પુત્ર કો દિલે ન લાવે અરે.

ધિક ધનવાનો દેશના ધિક ધિક તમને માન,
ધિક વૈભવ માણો છતા ધર્મ દેશને હાણ
તમારા રૂપિયાની થેલીઓ શા કામ આવે,
કરોને વ્હાર દુષ્ટો રાક ગૌ માને રિબાવે. અરે.

પ્રાચીન કાળે પૂર્વજો કહેવાતા ગોપાળ,
ઘર ઘર ગાયો પાળતા એજ ગણી ધન માલ,
શિવાજી ને પ્રતાપે ગાય માટે રક્ત રેડયા,
થયા તેના તનુજો નામબોળુ વિર્યહીણા. અરે.
ગાયો ન્યુન થવા થકી ઘટી બળદની જાત,
કૃષિ અધમ થઇ આપણી ભિક્ષુક ભારત માત.
મળે ના દુધ ઘી ચોખ્ખા મરે શિશુ વધારે,
ટળે આવા દુખો જો ગાવડીને કો ન મારે અરે.

ભજન (૧૮)

(સુંદર શામળીયા એ રાગ)

માનસ મંદિરીયે, ઓમ્ પ્રકાશ પ્રગટાવુ,
જ્ઞાનમ અંતરીયે, આતમ જ્યોત જગાવુ માનસ
જ્ઞાનસાગરે ડુબકી મારૂ, તત્વ મોતીડા ઉચકી કાઢુ,
વૃત્તિ હંસણીઓને ચુમાડુ, નાળુ કાળુ અંધારૂ માનસ
વદિક વિદ્યા છાશ જમાવી, શ્રદ્ધા ભક્તિ નેતરૂ લગાવી,
યોગે પ્રણુવ રવાઇ વલોવી, મુક્તિ માખણ તાવુ માનસ
અંતઃકરણ ચતુષ્ટય પિંજરે, ગરી શરીરી કીર ટળવળે,
ઇંદ્રિય-લોહ સળૈયા જકડે, કેમ નિર્મળવુ ભણાવુ માનસ.
પોપટજી ओ३म् ब्रह्म સાધો, દઢાભ્યાસિ ચાંચે સળી કાઢો.
પછી પિંજરૂ ફાડી આઢો, સ્વર્ગીય બાગે જાવુ. માનસ.

ભજન (૧૯)

(તોરી છલબલહે પ્યારી. એ રાગ.)

વેદ ઝળહળતો સૂર્ય, હતો વાદળમા દૂર,
મહાવાયુ-દયાનંદે પાડયો પ્રકાશ વેદ.

છૂપ્યુ તારાનુ નૂર, અંધ બનીયા કુમુદ,
પદ્મ-હ્રદયો સુઆર્યોના પામ્યા વિકાસ વેદ.

જુઓ જુઓને ઘૂડ, શાને થાઓ છો મૂઢ,
અજવાળે નયનો ઉઘાડો રૂડી આશ,
અમે અધારૂ આખ, બુરા કર્મોનો વાક,
જરા અરધી લ્યો ઝાખ રાખી ભાન, સાન, ધ્યાન,
બનો ના હેવાન વેદ.

ભજન (૨૦)

લાવણી

મહા ભવસાગર આ ભારો, તણાતી જાય કાય તારી ટેક.
તન નૌકાને કામ ક્રોધાદિક, પવને લીધુ ઘેરી,
હાથ પડયા છે ભોયે તારા, થયો બુદ્ધિનો વૈરી,
નથી બચવાની હવે બારી, તણાતી જાય કાય તારી, મહા.

મત પુરૂષની શુદ્ધ શિખામણ લાગી તુજને ખારી,
ખાધો નહીં તે કદી આચમ પરસ્ત્રી કહેતા પ્યારી,
નારી ધન સુખ સીમા ધારી, તણાતી જાય કાય તારી મહા

શ્રી હરિનુ તે તુજ હૃદયેથી, નામજ દીધુ વિસારી,
હવે તૃષા સમયે શુ મારે ફાફા શોધવા વારી,
હવે ભજ પરમેશ્વર સુખકારી, તણાતી જાય કાય તારી. મહા.

ભજન (૨૧)

ગજલ.

અતિશય પાસ હોવાથી, પ્રભુજી નજર ના આવે,
વિના મળ શુદ્ધિ, યોગક્રિયા, ન સાક્ષાત્ ઇંદ્રિયો થાયે અતિ.
નયનના જેમ અંજનને, નયન નહિ દેખવા પામે,
ધ્વનિ ઉર-રક્ત નાડીના, ન કાનો સુણવા પામે. અતિ.
શરીર-જઠરાગ્નિની ગરમી, ત્વચા ના અનુભવી શકતી,
સુગંધિ નાક અંદરની, ન તેને નાસિકા ગ્રહતી અતિ
રહે જ્યમ કાષ્ટમા અગ્નિ, તલે તેલય દુધે માખણ,
પ્રભુ તેમજ બધે વ્યાપક, મથન યોગે દિયે દર્શન. અતિ

ભજન (૨૨)

(શુ નટવર વસંત થૈ થૈ નાચી રહ્યો એ રાગ.)

તુ જગકર અનંત અહીં તહીં વ્યાપી રહ્યો
વ્યાપી રહ્યો સર્વ માપી રહ્યો. .. ..તુ:

અજન્મ, અજર, અમૃત્યુ તુ, અદ્રય, અમર, અપાર,
અખડ, અવ્યય, અનુપમ, એકાક્ષર ઓકાર;
જગમા ન કોઈ તારા માતા કે તાત ભ્રાત,
ઈશ્વર અસગ તુ અનાદિ રહ્યો તું
સ્થૂળ, સૂક્ષ્મ, કારણ ત્રણે, દેહ રહિત અશરીર,
અકાય વેદ વદે યજુ, અવ્રણ, અસ્નાવિર,
શુદ્ધ, બુદ્ધ, મુક્ત, ને સ્વયભૂ છો સ્થાયીરે,
સત્ચિત્ આનદ મુક્તિદાયી રહ્યો .. તુ
શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, ગધને, રસ વિષયોથી રહિત,
પચેન્દ્રિય ગોચર નહિ, યોગ જ્ઞાનથી સ્થિત,
જીવોથી શ્રેષ્ઠ ખરે, જડતાથી છો પરે,
તારી ઉપાસના હુ ધારી રહ્યો તુ

ભજન(૨૩)

(મારા તનમાં મનમાં એ રાગ)

પ્યારા પ્રભુને ત્રિભુને પ્રણવુ વિનવુ દુખ સદા દૂર થાવા,
વળી જાણીને તેના ગુણ સાથે સ્તવુ સમીપમા જાવા પ્યારા
અગ્નિ, વરૂણ, પ્રજાપતિ, ઇન્દ્ર, મિત્ર સુપર્ણને ચદ્ર,
બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ નામ ઘણેરા, કામિક ગૌણિક ભાવા પ્યારા.

ભજન (૨૪)

રાગ આશાગોડી.

ફેલાવો બ્રહ્મજ્ઞાન જગતમા, ફેલાવો બ્રહ્મજ્ઞાન;
સત્ય ધર્મને વેદ પઠનમા, અર્પણ કરી દ્યો પ્રાણ— જગતમાં.

ધીરજ ધારો મીઠું બોલો, છોડો હઠ અભિમાન,
નિત્ય પચયજ્ઞોને કરવા, દ્યો દીનોને દાન— જગતમા.

જગત્ ગુરૂ હતો દેશ અમારો, સૌએ કર્યા વખાણ,
વેદોની પ્રિય આજ્ઞા પાળો, મળશે ફરી તે માન— જગતમાં.

દેશ દેશમા ધુમ મચાવો, થાઓ સિંહ સમાન,
ચીન અરબ આદિ દેશમા, રોપને જાપાન.— જગતમાં.

ગુરૂકુળમા સંતાન ભણાવો, તજો મોહની વાણ,
સાચા માત પિતા કે'વરાવા, દ્યો ગુરૂકુળને માન.— જગતમાં.

આપખાતર ઋષિ અર્પણ કરી ગયા, તન, મન, ધનને પ્રાણ,
ઋણ ઋષિનુ શીઘ્ર ચુકાવા, આવો આર્ય સતાન.— જગતમા.

ભજન (૨૫)

ગઝલ.

જ્યોતિમાં જ્યોતિ બળતી'તી, હું ફોગટ ઢુંઢતો'તો;
સાફ પરદામાં એ સ્પષ્ટ હતી, હુ ફોગટ ઢુઢતો'તો.

ભર્યો ભરપૂર સામે, સુધારસથી શાંત સાગર,
પીવા પાણી ત્યા તૃષિત, મત્સ ફોગટ ઢુંઢતો'તો— જ્યોતિર્માં

ઉભો સાકર તણો એ, પહાડ પૂર્ણ મીઠાશવાળો,
મકોડો ત્યાં ભૂખે મરતો, હુ ફોગટ ઢુંઢતો'તો— જ્યોતિમા

મધુરી કસ્તુરીની ભભક, ભીતર મ્હેકતી'તી,
જગતમા વ્હાલવગો મૃગલો, હુ ફોગટ ઢુંઢતો'તો— જ્યોતિમા

કિરણુ-મળિથી સુધાકાન્તિ કીકીમા આજતો ભાનુ,
તિમિરમા તેજ જોવા, ઘુડ હું ફોગટ ઢુંઢતો'તો— જ્યોતિર્માં.

બધામા વ્યાપી તુ જડ ચેતને, જળ, સ્થળ, ફુલે, ફળોમા
કિન્તુ હું મઢ પત્થરમાજ, ફોગટ ઢુંઢતો'તો— જ્યોતિમા.

ત્રુટયો અજ્ઞાનનો પરદો, જનેતા ભેટી મુખ મલકી,
હું તારી પાસ છુ બેઠો, તુ ફોગટ ઢુંઢતો'તો— જ્યોતિમા

ભજન (૨૬)

(હવે મને હરિ નામથી નેહ લાગ્યો—એ રાગ)

કૃપા કર ઇશ્વર! દૈવી ઉદારતા હુ પામુ,
અંતરની ક્ષુદ્રતા સામુ રે . .. .કૃપા.

વિશ્વ આત્મત્વ જાતિ, સાથે હુ પ્રેમ બાધુ,
મમત્વ એક દેશી થાંભુ,

પૂર્વ-પશ્ચિમ વાગી, ઉત્તર-દક્ષિણ દિશા
સૌથી અગાધ સેતુ માધુ રે . . . . કૃપા
મારો આટલો જ દેશ, મારી આટલી જ કોમ,
ક્ષુદ્ર વિચાર દૂર લાગુ
ટાળી યોગીના ભેદ, નવું ને ખ૦ કે,
સ્નેહ વના ભૂલી ભાગુ • કૃપા
ઇર્ષા, વિદ્રોહ, સ્વા । લ્હુના ગાળી,
તાન નિર્ આસન નિર્ડા
"મિત્રસ્યાહ ચક્ષુષા સર્વાણિ, ભૂતાનિ સમિક્ષે' ધારૂ • .. કૃપા
"આ મારૂ આ પરનુ," આવી ગણના એતો,
પામર પ્રાણી તણી જાણુ,
ઉદાર મનના માનવ માટે, કુટુંબ-વસુધા માનુરે .. કૃપા.
સર્વ સગાથ મળીએ, સાથ સા ખાયે, પીયે,
ધરીએ સામર્થ્ય સાથ સાર,
તેજસ્વી જીવને કરીએ, જ્ઞાની વિજ્ઞાની થઇએ,
ટાળીએ દ્વેષનુ અધારૂ રે ... . કૃપા.

ભજન (૨૭)

(રાગ-હોરી,)

કુબ્જાની અક્ષ્મોપાસના

હુ નિજ બ્રહ્મ રીઝાવુ, એસી ભજન ગુણ ગાઉં. હુ૦
પત્તા તોડ ન પુષ્પો તોડુ, ન કોઈ જીવ સતાવુ,
કુસુમપાનમા પ્રભુ વસે છે, તેને માથુ નમાવુ. એસા,

ગંગા જાઉં ન યમૂના જાઉ, ન કોઇ તીર્થ ધાઉં,
અડસઠ તીર્થ વસે ઘટ અંદર, તેમા ચોળી ન્હાઉ. એસી
ઔષધ ખાઉ ન બુટ્ટી ચાવુ, ન કોઈ વૈદ્ય બોલાવુ,
પુરણ વૈદ્ય મળ્યા અવિનાશી તેને નાડી બતાવુ એસી
જોગી થાઉ ન જટા વધારૂ ન અંગ ભભૂત લગાવુ,
જે રંગ રંગે ખુદ વિધાતા, તેજ સુરંગ ચડાવુ એસી.
દેહરે દોડુ ન પ્રતિમા પૂજુ દેવ-દેવી મનાવુ,
એક મેવા દ્વિતીય બ્રહ્મ કેરી, શુદ્ધ સમાધિ લગાવુ. એસી.
જ્ઞાન-ધનુષ્ય કસીને ઝાલુ, ધ્યાન કમાન ચડાવુ
ષટ્ રિપુઓ ઘટ અંદર પેઠા, તેને મારી ભગાવુ એસી.
સૂર્ય-ચંદ્ર બે દીવા ઝગાવુ, નિજ મન-શયન સજાવુ,
તેપર માસ પ્રભુને સ્થાપી, પરમાનંદ મિલાવુ. એસી.

ભજન (૨૮)

(રાગ પ્રભાત)

રઝળતી રાંડના રડવડે છોકરા, કોણ શિક્ષા દઇ ઠાર આણે;
અંધ ગુરૂએ વળી નિરંધ ચેલા કર્યા, પરબ્રહ્મની વાત તે શું રે જાણે?
તું ના જાણીશ જે હું હરિજન થયો, વિષ્ણુપદ ગાઇને ભક્તિ ભાવમે,
કરણી તો કાગની હોડ કરે હંસની, એતો વાતો હરિ કાઢે હવમે.
નિરગુણ નાથને ઓળખી નવ શકો, સગુણ સુરતી ત્યારે કેમ જાણે;
ચૈતન્ય નિંદા કરે જડને વંદન કરે, અચેત ભૂલ્યો ભિન્ન ભાવ આણે.
એકાકાર નિરાધાર જોયે, જો નહિં મન ગળે, ભિન્ન સંસારની ભ્રાત ભાગે;
દાસ નરસૈયો કહે તેને ચરણે નમુ, જ્ઞાન વિજ્ઞાનની જ્યોત જાગે.

ભજન (૨૯) લાવણી.

આવ્યા વેદોની વ્હારેરે—સ્વામીજી મારા,
દીન ધેનૂના પોકારેરે—સ્વામીજી મારા, ટેક.
ભારત માતાના ભુંડા, અવલોકી હાલ હવાલો,
મન કપ્યો મારો વ્હાલોરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
મત પાખંડો નિહાળી, બહુ દુઃખ હૃદયમા ધારી,
પણ લીધુ છે ખોખારીરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
તોડુ સ્વારથની જાળો, ઉખેડુ દાનવ સ્થાનો,
કર ઝાલુ હુ વિધવાનોરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
જડ ભક્તિની જડ કાપુ, સૌ ઠામે ચેતન સ્થાપુ,
સાધુ જનને સુખ આપુરે—સ્વામીજી મારા. આવ્યા.
દિલ દાઝ ધરી દેશીની, વૈરાગ્ય ધર્યો મન વ્હાલે,
ઉત્તેજ્યા દીન દયાળેરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
રે ! ભરજોબનમા છોડયા, ઘરબાર માતા પિતા,
થઇ ભિખારી અણચિંત્યારે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
ને ભેખ ધરી ભાગતનો, ભટક્યા જંગલમા ભાથી;
તન બાળ્યુ શીત તડકાથીરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
બહુ ભૂખ તૃષા ભોગવતા, સત્યોનુ શોધન કીધુ,
શુદ્ધ તત્વજ જાણી લીધુરે—સ્વામીજી મારા. આવ્યા.
મેદાન પડી તે વારે, ઉપદસ્યા ભારતવાસી,
તમે એક ભજો અવિનાશીરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
નિજ ઘાત કર્યાની ધમકી, બહુ દુષ્ટોએ દેખાડી,
પણ સત્ય ન દીધુ છાડીરે—સ્વામીજી મારા. આવ્યા.
ઇશ્વર બનવાની આશા, પાપી પોપોએ આપી,
તેને મન તુચ્છજ રાખીરે—સ્વામીજી મારા. આવ્યા.
નિંદા સ્તુતિ નવ લેખી, કર્તવ્યે રાખી ટેકી,

ધન્ય ધન્ય સ્વામી મુ ખારે—સ્વામીજી મારા આવ્યા
સદ્જ્ઞાન રવિના તેજ, જુદા કાળા કીધા,
પાપીને પાવન કીધારે—સ્વામીજી મારા આવ્યા.
શુભવિજય ધ્વજા વેદોની, ભૂમંડળમાં ફરકાવી,
જય જય સઘળે છવરાવીરે—સ્વામીજી મારા આવ્યા

ભજન (૩૦) (નાથ કેસે ગજકો એ રાગ)
માનવ મુજને માનવ જેવો બનાવે,
મારી નવળી પ્રભુતા તજાવે ટેક
જન્મ મરણથી મુક્ત રહુ છુ તોપણ જન્મ ધરાવે,
નાનકડુ બાળક સમજીને, પારણીયામાં ઝુલાવે માનવ
તડકો રીત નડે માનવને, નહિ તો વસ્ત્ર ધરાવે
વસવાને મુજ માટે મોટા, મંદિર મારા ચણાવે માનવ
ભૂખ તૃષા લાગે નહિ તોપણ, મોટા થાળ ધરાવે
મારુ નામ દઈને દુષ્ટો માલ મલીદા ઉડાવે માનવ.
ભ્રષ્ટ થતો જાણીને મુજને, નિત્ય નિત્ય સ્નાન કરાવે
છુ શુદ્ધ સદાએ તોપણ આમ અવિદ્યા જણાવે માનવ
ઉંઘ કદી આવે નહિ પણ તે, સુંદર સેજ બિછાવે
કામ ક્રિડા કરવાને કાજે, પ્રેમ ધરી પરણાવે માનવ
નિર્ધનના લેખીને મુજને, ઘરઘર ભીખ મગાવે
નબોહિયાના માનખંડના મારા નામે ચડાવે માનવ
નિર્વિકારી સરવેશ્વરને, રાગી તુચ્છ ઠરાવે,
ભેદ ઉતારી નાખી મુજને, પાખંડીજ પુજાવે માનવ.
સત્યસ્વરૂપ અનાદિ મારુ, કોણ અરે સમજાવે,
નહિંતો આમ અધમ રચ્યાથી, દુ:ખનો અંત ન આવે માનવ.

વૈદિક

ભજન-સંગ્રહ.

(હિન્દી વિભાગ.)

ભજન (૧)

ધ્રુપદ

તેરો નામ અપાર કોઉ ન પા સકે પાર
મહા મુનિરા ગયે હાર, ગાય ગાય ધાય ધાય   તેરો.
સત્ ચિત્ આનંદ [illegible] બિના રંગ રહિત રૂપ,
તુ અનુપ જગત ભૂપ, નિરાકાર નિર્વિકાર   તેરો.
અજર અમર નિત્ય અભય, પરમ બ્રહ્મ અખંડ અક્ષય,
શુદ્ધ બુદ્ધ મંગલમય, તુ [illegible] તુ અપાર   તેરો.
તુ અભેદ તુ અછેદ, સર્વ શાસ્ત્ર કહત વેદ
નવલસિંહ કહે પુકાર, કોઉ ન કર સકે વિસ્તાર   તેરો.

ભજન (૨)

(હે અપરંપાર પ્રભુ—એ રાગ)

પ્રભુ જગ કરતાર, મેરા નમસ્તે લીજો,
પ્રભુ તુમકુ કરૂં નમામિ, તુમ સબકે અંતર્યામી,
શુભાશુભ દેખનહાર . ... મેરા.
પ્રભુ આદિ અંત નહિ તેરા, સબ તુજમે કરે બસેરા,
અમિત તેરા બિસ્તાર . ... મેરા
સૃષ્ટિકા તુહી કારણ હૈ, સબ જગતકા તુહી મારણ હૈ;
તુહી કરતા નિસ્તાર . . . .મેરા.
કર્માનુસાર ફલ સબકો, તુ દેવે ચર વા અચરકો,
લીખે સબ કોઈ કરતાર... . .. . મેરા.
નહિં દેહ કભી તુ ધરતા, નહિ જન્મતા ઓર નહિં મરતા,
નહિં લેતા અવતાર... . . .. મેરા.
નહિં શત્રુ કોઇ પ્યારા, હસ્તી કયા કીટ બિચારા,
સબકા તુ પ્રાણાધાર ....મેરા.
નહિં હલકા નહિં તુ ભારી, નહિ બાલ વૃદ્ધ નર નારી,
પિત સિત નહિં રતનાર .. ... . મેરા
રસ ગંધ રૂપ નહિ તેરા, નહિ ખટ્ટા મીઠા કસેરા,
નહિં કડવા નહિં ખાર...... . ...મેરા.
દયા દાન દે દીજો, ભવસિંધુ કિનારે કીજો,
જગત બિનવે હરવાર .. . .મેરા.

ભજન (૩)

તાલ દાદરા.

પહેનો પહેનોરી સુહાગીન જ્ઞાન ગજરા,
દયા ધર્મકી ઓઢો ચુંદરીયા શીલકા નેત્રામે ડાલો કજરા પહેનો.
લાજ કરો તુમ પર પુરૂષોસે, અપને પતિકા દેખો મુખરા પહેનો.
સાસ શ્વસુરકી સેવાને કીજે, અપને પતિસે ન કીજે ઝઘરા. પહેનો.
કહે અનાથ બિના વિચારી બહેનો સહતિ હો તુમ અતિ દુ ખરા. પહેનો.

ભજન (૪)

તાલ દાદરો

જય મહેશ, જય મહેશ, જય મહેશ દાતા.
પિતા જાકો કોઇ નહિં, નહિં કોઈ માતા;
જનક દેવ તુંહી જનની, તુંહી હૈ વિધાતા. જય મહેશ.
જગત જીવ સાજે તુહી, તુંહી એક પાતા;
દાન માન દેવે તુહી, એક કષ્ટ ઘાતા. જય મહેશ.
યહ જગત કીયા તેરા, વર્ષ માસ સાતા;
રૈન દિવસ કાજ તેરે, સાયં પ્રભાતા. જય મહેશ.
સકલ જીવ તેર ડાહી, ઉચ્ચ નિચ જાતા;
દાસ જાય તેરે દ્વારે, પુનીત ગાતા. જય મહેશ.

ન (૫)

તાલ દાદરો.

વિશ્વપતિકે ધ્યાનમેં, જીસને લગાઇ હો લગન
ક્યો નહો ઉસકો શાંતિ, ક્યો નહો ઉસકા મન મગન વિશ્વ૦

કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, શત્રુ હૈ સબ મહા બલી,
ઉનકે હનનકે વાસ્તે, જીતના હો તુજમે કર યતન વિશ્વ૦

ઐસા બના સ્વભાવકો, ચિત્તકી શાંતિસેતુ
પેદા ન હો ઇર્ષાકી આગ, દિલમે કરે કોઇ જલન વિશ્વ૦

મિત્રતા સબમે મનમે રખ, ત્યાગ કે નરમાઇકો
છોડદે ટેઢી ચાલકો ઠીક કર અપના તુ ચલન વિશ્વ૦

ઉસસે અધિક ન હૈ કોઇ, જીસને રચા હૈ યહ જગત
ઉસકા હિ રખ તુ આશ્રય, ઉસકાહિ તુ પકડ શરણ વિશ્વ૦

છોડદે રાગ દ્વેષકો, મનમે તુ ઉસકા ધ્યાન કર
તુજપર દયાલ હોવેગે, નિશ્ચય હૈ યહ પરમાત્મન. વિશ્વ૦

જૈસા કિસીકા હો અમલ, વૈસાહિ પાતા હૈ વહ ફલ,
દુષ્ટોકો કષ્ટ મિલતા હૈ, શિષ્ટોકા હોતા દુઃખ હરન. વિશ્વ૦

આપ દયા સ્વરૂપ હૈ, આપહિકા હૈ આશરા,
કૃપા દૃષ્ટિ કિજીએ, મુજ પૈ હો વક્ત જબ કઠિન વિશ્વ૦

જનમે હો મેરે આદના, મોક્ષકા રાસ્તા મિલે,
મારકે મન જો કેવલ, ઇન્દ્રિયોકા કરે દમન. વિશ્વ૦

ભજન (૬)

રાગ પીલુ-દીપચંદી.

નમઃ સૃષ્ટિકર્ત્તા નમો હો વિધાતા, નમ, સચ્ચિદાનંદ આનંદ દાતા—નમઃ
નમો દિનકે દુઃખ હરલેને વાલે, નમો વિશ્વભર્તા નમો હો સંહર્તા—નમઃ
કરો શુદ્ધ અંતઃકરણ મેરા સ્વામી, યેહી માગતા નિત્ય સાયંમ પ્રાતા—નમઃ
કરો તીન તાપોંસે રક્ષા હમારી, રહું સર્વદા તેરી મહિમા કો ગાતા—નમઃ
તુમારી દયાકા ભરોસા હૈ મુજકો, ન કોઇ સહાયક હૈ સુત બંધુ દારા—નમઃ
ભંવર બીચ નૈયા ફસી નાથ મેરી, પડા કાલકે ચક્રમે ચક્ર ખાતા—નમઃ
લગા દીજે અબતો કિનારેપે નૈયા, જો અધમોકા ઉદ્ધાર કરતા કરાતા—નમ
તેરે દરપે બલદેવ અબતો પડા હૈ, ન ક્યો દાસ અપના ઇસે તુ બનાતા—નમ.

ભજન (૭)

રાગ આશાવરી.

તું કુછ કર ઉપકાર જગતમેં, તુ કુછ કર ઉપકાર.
માનુષ જન્મ અમોલક તુજકો, મિલે ન બારબાર જગતમેં.
કર્મ ઉપાસના જ્ઞાન કાંડકો, કર્મ ઉપકર્મ વિચાર. જગતમેં.
સુખ દુઃખ પ્રાપ્ત હોવે સબકો, પૂર્વ કર્મ અનુસાર. જગતમેં.
સુકૃત અપના કર ધન સંચય, યે વસ્તુ હૈ સાર. જગતમેં.
દેશોન્નતિ કર પિતૃ સેવા, ગુણિયલકા સત્કાર. જગતમેં.
શીલ સંતોષ પરસ્વાર્થરતી, દયા ક્ષમા ઉર ધાર. જગતમેં.
ભુખે કો ભોજન પ્યાસે કો પાની, દીજે યથા અધિકાર. જગતમેં

કઠિન સમયમેં સાથી, તેરેહિ શ્રેષ્ટ આચાર. જગતમેં.
તાતે ઇનકા કરતું સંગ્રહ, સુખ હો સર્વ પ્રકાર. જગતમે.
હોતે અજ્ઞાની કહે બ્રહ્મારિમ, તિસકો હૈ ધિક્કાર. જગતમેં.
હે કર્ત્તવ્ય અ વસ્યક અમીચ દ, જો કહે ખટ આચાર. જગતમેં.

ભજન (૮)

તાલ દીપચંદી.

શરણુ અપનીમે રખ લીજે, દયામય દાસ હુ તેરા.
તુમ્હે તજકર કહા જાઉં, હિતકો ઔર હે મેરા શરણુ.

ભટ..ા હુ મે મુદ્દતસે, નહિં વિશ્રામ પાતા હું,
દયાકી સે દેખો, નહિ અબ ડૂબતા બેડા. શરણુ.

તપાયા તીન તાપોંકા, ગીરા તેરી શરણુ આકર,
જન્મતે મરતે દુ ખ પાતે, હુઆ દમ નાકમેં મેરા. શરણુ

ભક્ત ભય મેટને વાલા, સિવા તેરે ન હૈ કોઈ.
તૂહિ હૈ દીન હિતકારી, ભરોસા નાથ હૈ તેરા. શરણુ.

હુઆ અબ ત ગ દુનિયા સે, તુમ્હી પર આશા હૈ મેરી,
દયા બુલદેવ પર કરકે, બનાલે નાથ નિજ ચેલા. શરણુ.

ભજન (૯)
રાગ લાવણી

શરણ પ્રભુકી આવોરે, યહી સમય હૈ, પ્યારે ટેક
આવો હરિ ગુણ ગાવોરે, યહી સમય હૈ પ્યારે, યહી
ભ્રાતૃ ભાવસે મિલો પરસ્પર, મત ન ક્રોધ બઢાવોરે યહી
ઇર્ષા, દ્વેષ, કપટકો ત્યાગો, સબકા ભલાતુમ ચાહોરે, યહી.
મક્ર, ફરેબ, જુઠકો ત્યાગો, સતસે ચિત્ત લગાઓરે. યહી.
ઉદય હુવા ઓમ્ નામકા ભાનુ, આવો દર્શન પાવોરે યહી.
પાન કરો ઇસ અમૃત રસકો, ઉત્તમ પદવી પાવોરે યહી.
હરિકી ભક્તિ બિના નહિં મુક્તિ, દ્રઢ વિશ્વાસ જમાવોરે. યહી.
માનુષ જન્મ અમુલક પાકર, વૃથા ન ઇસકો ગમાવોરે યહી.
કરલો નામ હરિકા સુમિરન, અંતકો ના પછતાવોરે. યહી.
ધન્ય દયામય જો સબકો પાલે, મત ઊસકો બિસરાવોરે. યહી.
છોટે બડે સબ મિલકર ખુશીસે, ઇશ્વર કે ગુણ ગાવોરે. યહી.

ભજન (૧૦)
રાગ ધનાશ્રી.

મેરી બિનતી સુનો કર ધ્યાન ટેક.
ચહું આશ્રમમે ગૃહસ્થ ધર્મ હૈ, સબસે શ્રેષ્ઠ મહાન. મેરી.
પુરૂષ તો હૈ ઘરકી શોભા, પુરૂષકી સ્ત્રી શોભા જાન,
સ્ત્રીકી પતિવ્રત હૈ શોભા, રક્ષા કરે ભગવાન. મેરી.
દોનોકી શોભા પરસ્પર પ્રીતી, પાની દુધ સમાન.
જીસ ઘરમે દોનો વહ ખુશ હૈ, વહ ઘર સ્વર્ગ સમાન. મેરી.

મુખકી શોભા મીઠે બચન હૈ, હાથકી શોભા દાન,
દાનકી શોભા પાત્ર હો અચ્છા, કહ ગયે પુરૂષ મહાન. મેરી.
પરોપકાર હૈ જીસ્મકી શોભા, ધર્મ ઉપકાર જી જાન,
ધર્મકી શોભા હૈ જીસમે, અહિંસા ધર્મ પ્રધાન મેરી.
ચહુ વેદોંકી ઓમ્ શોભા, જીવનકી શોભા ધ્યાન,
ધ્યાનકી શોભા ઓમ્ સ્મરણુ હૈ, મુક્તિકા રસપાન મેરી
હૈ બ્રજલાલ નગરકી શોભા, જીસમે હોવે સમાજ,
સમાજકી શોભા કર્મકાડ હૈ, સભાસદ હો ગુણુવાન મેરી

ભજન (૧૧)

રાગ લાવણી

હૈ અપરપાર પ્રભૂ તુમ્હારી મહિમા.
અદ્ભૂત હૈં તુમ્હારી માયા, નહિ પાર કિસીને પાયા,
રૂષિ મુની ગયે સબ હાર પ્રભૂ
ભૂમડલ ઓર યહ તારે, ચર અચર જીવ જડ સારે,
તુમ્હી કો રહે પુકાર. પ્રભૂ
તુમ્હી હિરણ્યગર્ભ કહલાયે, સારે બ્રહ્માડ રચાયે,
કોન કર શકે સુમાર પ્રભૂ
હો જગતકે આદિ કારણુ, તુમ્હી કિયે હુવે હો ધારણુ
તુમ્હી કરતે સહાર પ્રભુ
સબ બલોમે તુમહી બલહો, સબ ચલ હૈ તુમ્હી અચલહો,
તુમ્હી સુખકે ભડાર પ્રભુ
યુ બાસુદેવ ગાતા હૈં, જો શરણુ તેરી આતા હૈ,
મિલે મુક્તિકા દ્વાર. પ્રભુ.

ભજન (૧૨)

ગઝલ.

પ્રભુકો છોડકર તુને, લગન કિસસે લગાઇ હૈ,
હુવા નાદાન ક્યો એસા, સમઝ ક્યા બેચ ખાઈ હૈ. પ્રભૂકો.
જો હૈ સબ સૃષ્ટિકા પાલક ભુલાયા ઉસકો તે મૂરખ,
બૂતો કો પૂજકર પ્યારે, નફા ક્યા તુને પાઇ હૈ પ્રભૂકો.
જો હૈ હર બસ્તુમે વ્યાપક, ઇશ નિગાકાર અવિનાશી,
બનાકર ઉસકી જડ મૂરત, મંદિરમે જા બિઠાઇ હૈ પ્રભૂકો.
વહ હૈ મોજુદ સબ ઘટમે, હમેશા દેખતા સબકો,
બદી નેકીકા ફલ દેતા, વહ ઈશ્વર સબકા ન્યાયિ હૈ. પ્રભૂકો.
નહિ વહ જન્મ મૃત્યુ કે, કભી બંધનમે આતા હૈ,
બતાકર જન્મ ક્યો ઉસકો, વૃથા તહોમત લગાઇ હૈ પ્રભૂકો
છૂટા નહિ મેલ હૈ મનકા, નહાયા લાખ તિર્વેની,
લીખાયા નામ સંતોમે, ભરી દિલમે ખુદાઈ હૈ પ્રભૂકો.
રામ ઓર કૃષ્ણ મત્ પુરૂષોકી, ક્યો નિંદા કરે મૂરખ,
બનાકર સ્વાંગ ક્યો તેને, હસી ઉનકી કરાઇ હૈ. પ્રભૂકો.
હજારો દીન ઓર દુખિયા, ન પાતે એક ટુકડા તક,
તે દે દે દાન દુષ્ટોકો, વૃથા દોલત લુટાઇ હૈ પ્રભૂકો.
જરા અબ હોશમે આજા, ઉઠા ગફલતકે પરદેકો,
ભજન બલદેવ કર ઉસકા, જો સબકા ખુશનુમાઇ હૈ. પ્રભૂકો.

ભજન (૧૩)

(હૈ અપરમ્પાર-એ રાગ.)

કીન્હા ઉપકાર દયાનંદ સ્વામીને. ટેક.

વેદોકા ભાષ્ય બનાયા, સીધા મારગ બતલાયા,
જહા મત ખડે હજાર દયાનંદ.

કંઇ વિદ્યાલય બનવાયે, કઈ દીનાલય ખુલવાયે,
કિયા વિદ્યાકા પ્રચાર દયાનંદ

જાતિ અભિમાન મિટાયા, વર્ણાશ્રમ ધ્યાન દિલાયા,
ઉઠે સોતે નરનાર દયાનંદ.

રૂષિયો કે યજ્ઞ બતાયે, હમકો કરને સિખલાયે,
શુદ્ધ હો વાયુ બાગ, દયાનંદ

રિપુકી ઉપમા કરતે હૈ, અપ અર્થ લોટ ધરતે હૈ,
ખૂબ કર રહે વિચાર, દયાનંદ

ગોપી ઈંદ્રિય બતલાવે, ચીરોકા હરન છિપાવે,
કૃષ્ણ તો ચોર ન જાર દયાનંદ

હો ધન્યવાદ રૂષિ તુમકો જો પ્રાણદાન દે હમકો,
મોક્ષકે પહુંચે દ્વાર. દયાનંદ.

ભજન (૧૪)

લાવણી.

હે દયામય હમ સબોં કો, શુદ્ધતાઇ દીજીયે,
દુર કરીકે હર બુરાઇકો, ભલાઈ કીજીયે, હે
એસી કૃપા ઓર અનુગ્રહ, હમ પર હો પરમાત્મા;
હો સભાસદ ઇસ સભાકે, સબકે સબ ધર્માત્મા: હે०
હો ઉજાલા સબકે મનમે, જ્ઞાન કે પ્રકાશસે,
ઓર અંધેરા દૂર ભાગે, હો અવિદ્યા નાશસે હે०
ખોટે કર્મોસે બચે સબ, તેરે ગુણ ગાવે સભી,
છૂટ જાવે દુઃખ સારે, સુખ સદા પાવે સભી હે०
સારી વિદ્યાઓ કો શિખે, જ્ઞાનસે ભરપૂર હો,
શુભ કર્મ મે હોવે તત્પર, દુષ્ટ કર્મ સબ દૂર હો હે०
યજ્ઞ હવનસે હો સુગંધીત, અપના ભારત વર્ષ દેશ,
વાયુજલ સુખદાઈ હોવે, જાય મીટ સારે ક્લેશ. હે.
વેદ કે પ્રચારમે,હોવે સભી પુરૂષાર્થી,
હોવે આપસમે પ્રીતિ, ઓર બને પરમાર્થી હે०
લોભી ઓર કામી ક્રોધી, કોઇ ભી હમમે ન હો;
સબ વ્યસનોસે બચે, ઓર છોડ દેવે મોહકો હે०
અચ્છિ સંગતમે રહે, ઓર વેદ મારગપર ચલે,
તેરે હી હોવે ઉપાસક, ઓર કુકર્મો સે બચે. હે०
કીજીયે કેવલકા હૃદય, શુદ્ધ અપને જ્ઞાનસે,
આન ભક્તો મે બઢાઓ, ઉસકા ભક્તિ દાનસે. હે०

ભજન (૧૫)

રાગ ઉપર મુજબ.

આજ મિલ સબ ગીત ગાવો, ઉસ પ્રભૂકે ધન્યવાદ.
જિસકા યશ નિત્ય ગાતે હૈ, ગંધર્વ ગુણીજન ધન્યવાદ. આજ.
મંદિરોમે, કંદિરોમે, પર્વતો કે શિખર પર,
દેતે હૈ લગાતાર સો સો વર મુનિવર ધન્યવાદ આજ
કરતે હૈ જંગલમે મંગલ, પક્ષિગણ હર સાખ પર,
પાતે હૈ આનંદ મિલ, ગાતે હૈ સ્વરભર ધન્યવાદ આજ
કુવે મે તાલાવમે, સિન્ધુકી ગહરી ધારમે,
પ્રેમ રસમે તૃપ્ત હો, કરતે હૈ જલચર ધન્યવાદ આજ
સાદિયોમે જલનયોમે, યજ્ઞ ઔર ઉત્સવકે આદિ,
મીઠી સ્વરમે ચાહિયે કરે, નારીનર સબ ધન્યવાદ આજ
ગાન કર અમીચંદ, ભજનાનંદ કર ઇશ્વર સ્તુતિ,
ધ્યાન ધર સુનતે હૈ, શ્રોતે કાન ધર ધર ધન્યવાદ. આજ.

ભજન (૧૬)

ગઝલ કવ્વાલી

હમારી એક બિનય તુમસે, દયામય દીન હિતકારી,
મિટાઓ મેરે હૃદયકી, અવિદ્યા રૂપ અંધિયારી હમારી
પ્રકાશિત જ્ઞાન અપનેકા, હૃદય મે કીજીએ સૂરજ,

મિલે કલ્યાણકા રસ્તા, બને હમ સુખકે અધિકારી. હમારી.
ગયા હૈ છૂટ વહ મારગ, હમારે પૂર્વ પુરૂષોકા,
બિના ઉસકે હમારી, હો ગઇ અબ દુર્દશા ભારી હમારી
હમારા ધર્મ વૈદિક થા, ઉપાસક આપકે હમથે,
હુવે અબ પંથ નાના હી ઔર નાના ઈષ્ટ ઔતારી. હમારી.
લગે આપસમે ગબ લડને, હુવે સબતીન કે તેરહ,
ગઈ ભારતકી સરદારી, હુવે અબભૂપ બનચારી હમારી.
અહિંસા, ત્યાગ ચારી થા, ધર્મવ્રત પૂર્વ પુરૂષોકા,
વહા હિંસક ઓર બટમારી, શરાબી ચોર ઔર જ્વારી હમારી.
જહા રૂષિ મુની થે બ્રહ્મચારી, પુરૂષ નારી સદાચારી,
વહા અબપ્રાય નરનારી, હુવે કુલટા ઓર વ્યભિચારી હમારી.
યહા કે દીન ઓર દુખિયા, નહીં ઈમ દાદ પાતે હૈ,
મુચંડે ભાડ ઓર વેશ્યા, ઉડાવે માલ બદકારી હમારી.
મચા અંધેર અબ અસા, હવા બદલી જમાનેકી,
તુમ્હીપર આશ હૈ ભારી, તુમ્હી પિતુ બન્ધુ મહતારી હમારી.
તુમ્હી હો ધર્મકે પાલક, અધર્મી દુષ્ટ કુલ ઘાતક;
સમઝ બલદેવ નિજ બાલક, બચાવો બેગ બલધારી. હમારી.

ભજન (૧૭)

રાગ દાદરો,

ધન્ય તું કરતાર મેરા, ધન્ય તુ જગદીશ્વરા;
ધન્ય હૈ કૃપા તેરી, ધન્ય તું પરમેશ્વરા. ધન્ય.

ધન્ય સૃષ્ટિ કર્ત્તા હે, તુ, કૌન મહિમા ગા સકે;
વ્યાપક હૈ તુ જગત માંહી, ગુણ ન તેરે ગા સકે. ધન્ય.
ધન્ય હૈ પ્રભુ નામ તેરા, ધન્ય તવ કરૂણાહરિ;
ધન્ય પિતૃવત સ્નેહ તેરા, જો ન ત્યાગો તુમ કભી. ધન્ય
ધન્ય હો તુમ નિત્ય સત્, અરૂ ધન્ય હૈ કૃપા તેરી,
જિસકે બક્ષસે સૃષ્ટિ સારી, જગતમે વિચરે ફિરી. ધન્ય
ધન્ય અમૃત રૂપ પ્રભુજી, પરમ શિવ સુંદર હો તુમ,
નિરખી ભક્ત આનંદ હોવે, મહિમા અપરપાર તુમ. ધન્ય
ધન્ય તવ શાંતિ હે ઇશ્વર, ધન્ય તવ ગંભીરતા,
અપરાધ સો સો દેખકર જો દયા દૃષ્ટિ ન ફેરતા ધન્ય,
ઐસા તુમ ત્રિભુવનકે સ્વામી, રાજરાજેશ્વર તુમ્હી,
મુક્તિદાતા પ્રાણદાતા, તેરે બીન દુજા નહિં ધન્ય
જગતપિતા ઔર જગત માતા, તુહી પાલનહાર હૈ,
સ્વામી તુ સંસારકા, તેરા હી સબ પરિવાર હૈ. ધન્ય.
હે અનાદિ જગપતિ મમ, દાન શાંતિ દીજીયે,
પ્રકાશ તુ સબ જગત માંહી, કૃપા અપની કીજીયે. ધન્ય.

ભજન (૧૮)

ગઝલ

અજબ હેરાન હું ભગવન, તુમ્હે કૈસે રિઝાવુ મે,
નહિં કોઇ વસ્તુ હૈ ઐસી, જિસે સેવામેં લાવુ મેં. અજબ.
કઇ કિસ તોર આવાહન, કિ તુમ મોજુદ હો હરજા;

નિરાદર હૈ બુલાનેકો, અગર ઘંટી બજાવું મેં. અજબ.
લગાના ભોગ કુછ તુમકો, યહ એક અપમાન કરના હૈ;
ખિલાતા હૈ જો કુલ સંસારકો, ઉસકો ક્યા ખિલાઉં મે. અજબ.
તુમ્હી હો મૂર્તિ મે ભી, તુમ્હી ફુલોકે અંદર હો,
ભલા ભગવાન પર, ભગવાન કો કેસે ચઢાવું મે. અજબ.
હૈ જિસકી જ્યોતિસે રોશન, એ સૂરજ ચાંદ ઓર તારે;
મહા અંધેર હૈ ઉસકો, અગર દિપક દિખાઉં મે. અજબ.
ભુજાયે હૈ ન ગરદનહૈ, ન સીના હૈ ન પેશાની,
તુમ્હી નિર્લેપ નારાયણ, કહાં ચંદન લગાઉં મે. અજબ.

ભજન (૧૯)

કવાલી.

સત્તા તુમ્હારી ભગવન, જગમે સમા રહી હૈ;
તેરી દયા સુગંધી, હર ગુલસે આ રહી હૈ સત્તા
રવી ચંદ્ર ઓર તારે, તુને બનાયે સારે,
ઇન સબમે જ્યોતિ તેરી, જગમે સમા રહી હૈ. સત્તા
વિસ્તૃત વસુધરા પર, સાગર બનાયે તુને;
તેહ જિનકી મોતિયો સે, અબ ચમચમા રહીહૈ. સત્તા
હમ સબ તેરી શરણ હૈ, તુઝસે યહી વિનય હૈ;
હો દૂર યહ અવિદ્યા, હમકો ભૂલા રહી હૈ. સત્તા

ભજન (૨૦)

રાગ માઢ.

ક્યા કોઈ ગાવે, ક્યા સુનાવે,
પ્રભૂજી મહિમા તેરી લિખી કિસીસે ન જાય. ક્યા.
રૂષી રૂષીશ્વર, મુની મુનીશ્વર,તપી તપીશ્વર હજાર;
લિખ લિખકે હારે,વહ સારે બિચારે,ન પાયા વસે તેરાપાર.ક્યા
તેરી વેદ હૈ વાણી,કહે રૂષી જ્ઞાની, હ પ્રાણીકા જીસસે ઉદ્ધાર,
જો પઢે પઢાવે, અમલ કરાવે, હો ભવસાગરસે પાર ક્યા.
તુહી સૃષ્ટિકા કર્તા, સકલ દુખ કા હર્તા,તુ મતનકા પ્રતિપાલ,
મુઝે કામ ક્રોધસે, ખુદી લોભ મોહસે, બચાવો હરિ તતકાલ ક્યા૦
તુહી હૈ ભંડારી, મૈ તેરા ભિખારી, માગુ યહી વરદાન,
મૈ તુઝ કોહી ધ્યાઉ,તેરી મહીમા ગાઉ કહે દાસ ખના નાદાન.ક્યા

ભજન (૨૧)

કવાલી.

ઇશ્વર ફકત તુમ્હી હો, દુખકે મિટાને વાલે,
આવાગમન છુડાકર, મુક્તિ દિલાને વાલે ઇશ્વર.
સૂરજ ચાંદ સિતારે, સબ આસર તુમ્હારા,
સારે નિઝામ આલમકી, તુમહો ચલાને વાલે ઇશ્વર
હરજા તુમ્હી હો હાજીર, હર બખ્ત પર હો નાઝીર,
ઝરે મે જર મેલી, તુમહો સમાને વાલે. ઇશ્વર

દરિયા પહાડ જગય, હરજા તુમ્હારા જલવા,
મૂરખ ઢુંઢે તુમ્હારી, મૂરત બનાને વાલે ઇશ્વર
મસ્જીદ મેન હરમમેં, બુતખાનેમે ન કાબા,
તુમકો કહા હૈ પાતે, કાશીકો જાને વાલે ઇશ્વર.
માલા તો હાથમે હૈ, દિલ્હાઓ ધાતમે હૈ
ક્યા ખાક તુમકો પાવે, વહ ખાક ઊડાને વાલે ઇશ્વર
ઝુંડે સુખો મે ફસકર, ભૂલે તુમ્હારી મહમા,
તુમસે અલગ પડે હૈ, તુમહો ઉઠાને વાલે ઇશ્વર
માતા બહિન વ ભ્રાતા, જૂઠા હૈ સારા નાતા,
સમ દુખ દેને વાલે, ભ્રમ મે ફસાને વાલે ઇશ્વર.
દર છોડ કર તુમ્હારા, કિસ દર પે જાકે માગુ,
હૈ શાહો ગમ્ત તુમસે, રતનોંકે પાને વાલે ઇશ્વર.
સબસે અલગ હો મજતર, હાજીર તુમ્હારે દ્વાર,
કૃપાકી દૃષ્ટિ કિજે, તુમ હો બચાને વાલે ઇશ્વર.

ભજન (૨૨)

આશાવરી

ફેલાદો ઘર ઘર દ્વાર, ધરમ પથ ફેલાદો ઘર ઘર દ્વાર
નગર નગર ઓર ગ્રામગ્રામમે, વેદોકા કરો પ્રચાર. ધરમ
દ્વેષ નિકાલો પ્રીતિ બઢાનો, મન અપનેકો માર;
ઈંટ ડલે પત્થર બરસાવે, કુછ ભી ન કરો વિચાર ધરમ.
ધર્મ કે કારણ સ્વામી દયાનંદ, અર્પણ કર ગયે પ્રાણ,

લેખરામજીને પેટ ફડાયા, દેશકા કિયા હૈ સુધાર ધરમ.
ધર્મકે કારણ ગુરૂ ગોવિંદજીકે, દોનો વે રાજકુમાર,
દિવાલમે ચુને આહુન કીની, ધર્મ હૈ જગતમે સાર ધરમ.
ધર્મ કે કારણ રાજા હરિશ્ચંદ્ર, રાજપાટ દિયા ત્યાગ,
રાની બિકી રોહિતાશ્વ બાલક, રાજા ભંગીકે દ્વાર ધરમ.
ગ્યારહ બરસકા બાલ હકીકત, ધર્મ પે હુવા કુર્બાન,
જાન દઇ પર ધર્મ ન છોડા, તન મન દિયા મઝવાર ધરમ.
ઐસે ઐ તુમ બનો હિતેષિ, છોડો જૂઠ વ્યવહાર,
સચ્ચે આર્યવીર કહલાઓ, નથ્થુ કહે હરબાર ધરમ.

ભજન (૨૩)

તાલ દીપચંદી.

છોડો પ્રિયગણ આળસ ત્યાગો, તજી પાપ શરણ હરિ લાગો
સુખાભાસમે મન લિપટાયા, સતનામ ન મૂલહિ ધ્યાયા
મિત્ર પુત્ર બંધુ સુત દારા, કોઇ સંગ ન ચલને હારા
મહેલ માળીયા કોઠીયા બંગલે, અંત ઇનકો ન જાય સંગલે.
જ્યો ઘટમે ફુટે પાની, છિન છિન જાવે અવધ વિહાની
જમકાલ બુલાવા આવે, રૂપ યૌવન સભી જર જાવે
સબંધી દૂ દૂ કર મચાવે છોડ મરઘટમે વાપિસ આવે
યહ સંસાર એક થિયેટર મહાન, જીવ એકટર્સ ઇસમે જાન
હર એક ખેલે અપની વારી, અંત કરતા હૈ કુચ કી તૈયારી

બ્યાસ પતંજલી જનક જેસે જ્ઞાની, હરિશ્ચંદ્ર કરણ જેસે દાની
બાલિ રાવણ સમ અભિમાની, માર કાલને કીને ફાની
ઉઠ ચેત મુરખ ક્યો સોયા, સમય વિષય ભોગમે ખોયા
ચેતો ધર્મ કરો પ્રિય મેરે, વહ જો નગ ચલેગા તેરે
કામ ક્રોધ લોભ મોહ મારો મતવ્રત જીવનમે ધારો,
મિલ કર કરો પાપકા નાશા, હોવે વૈદિક ધર્મ પ્રકાશા
પાલો સત્યકો તજ કર કુરીતિ, સેવક યહી હૈ વેદોકી રીતિ.

ભજન (૨૪)

લાવણી

ઇશ્વરકી આજ્ઞા પાલો, કરો અગ્નિહોત્ર સબભાઇ
દ્રવ્ય સુગંધિત પુષ્ટિકારક, ઔષધ લિજે રોગ નિવારક,
મંત્ર પઢો વિજ્ઞાન વિદારક, મિત્રો આહુતિ ડાલો,
વાયુકી કરો સફાઈ કરો.
સબસે ભારી યજ્ઞ દાન હૈ, જિસકા વેદોં મે વિધાન હૈ,
ફલ ઉસકા મિત્રો મહાન હૈ, કભી ન ઇસકો ટાલો,
યહ કર્મ બડા સુખદાઈ કરો.
યજ્ઞ શુદ્ધ વાયુ ફેલાવે, હલકી હોકર ઉપર જાવે,
વર્ષા કે સંગ નિચે આવે, તબ આનંદ મનાય લો,
હોવેગા અન્ન અધિકાઈ કરો.
યહી દેવ પુજા હૈ ભારી, જીવ માત્રકી જો હિતકારી,
પત્થર પુજન દેયો વિસારી, ઇસસે ધ્યાન લગાય લો,
બનો વેદધર્મ અનુયાયી. કરો.

ભજન (૨૫

તેરે સત્તાકે બિના, હે પ્રભુ મંગલ
પત્તા ભી હિલતા નહિં, ખિલે ન કોઈ ન

જીસમે તેરા નહિ વિધાન, ઐસા કોઈ ફલ નહિ હૈ   ટેક
મૈંને દેખ લિયા સબ ઠોર, તુઝસા મિલા ન કોઈ ઔર
સબકા તુંહિ એક શિર મોર, જીસમ રંચ ભી ભૂલ નહિ હૈ જીસમે.
તુઝસે મિલકર કરૂણાકંદ, મુનિવર પાતે હૈ આનંદ
તેરા પ્રેમ સચ્ચિદાનંદ, જિસકા મંગલ મૂલ નહિ હૈ   જીસમે.
ઉર ધર ધર્મ જીવનાધાર, ગુરૂજન કહે પુકાર પુકાર,
ઉસકા બેડા હો જાય પાર, જીસકે તૂ પ્રતિકૂલ નહિ હૈ જીસમે.
તેરે ગાય ગાય ગુણ ગ્રામ, કરતી રહના હૈ નિષ્કામ
મનમે. હે શંકર સુખ ધામ, મેરે એક ન રાય સૂલ નહિ હૈ.જીસમે.

ભજન (૨૬)

ભૂલે જાતે હો તુમ હાય ભારતવર્ષકે રહને વાલે   ટેક.
હમ તુમ ઉનહીકે હૈ સંતાન, જાથે અમિમે વિદ્વાન,
ગૌતમ પતંજલીજી મહાન, સબ તત્વોકે જાનને વાલે,   ભૂલે
થે શ્રી રામચંદ્ર મહારાજ .પિતુ આજ્ઞા પર છોડા રાજ,
નહિં સ્વિકારા પદ યુવરાજ, પુરૂષોતમ કહલાવન વાલે.   ભૂલે.
અર્જૂન ભિષ્મ હુવે બલવાન, જીનકે લક્ષ સંહારી બાણ;
અબ તજ બ્રહ્મચર્યકી બાન, હો બલ હિન કરાવન વાલે. ભૂલે.

કરકે જાતિકા અભિમાન, નિર્બલ હો ગયે તુમ બલવાન;
દેતે નહિ દશાપર ધ્યાન; જડકો ચેતન માનને વાલે. ભૂલે
તુમહી તો સબગુણ ખાન, ગાડીયે કયા રચો વિમાન,
અબ પરદેશી ભયે ધનવાન, નર્ઈ કલ તાર બનાવન વાલે ભૂલે
અબભી માનો બાત હમાર, મિનકર કરવો વેદ પ્રચાર,
પાઠક તબહી હોય સુધાર, હો જાઓ માન બઢાવન વાલે ભૂલે

ભજન (૨૭)

સબ દેશોમે મશહુર આર્યાવર્ત્ત કહાના હૈ ટેક
પઢલો ઇતિહાસ પુરાના, જાને હૈ સકલ જમાના,
ચાહે અબ કોઈ કરો ગરૂર, ગુરૂ યહી સમજા જાના હૈ. સબ.
જીતની વિદ્યા હૈ સારી, હુઈ ભૂમડલો મે જારી,
હુવા યહાસે સબકા જહુર, હમે ઇતિહાસ બતાતા હૈ, સબ.
ઇસકા સબૂત હૈ ભાઈ, કરતે અગરેજ બડાઈ,
દુનિયા દે રહી ગવાહી, યહી સબ વિદ્યાઓકી માતા હૈ. સબ.
યુરોપકે ફિલાસફર ભારે, મરતે યહ શબ્દ ઉચારે
પ્રભુ વિનય કરો મજુર, (હો આર્યાવર્ત્તમે જન્મ)
મેક્ષમુલર ફરમાતા હૈ સબ.
અબવહી દેશ હૈ પ્યારો જીસે હિન્દુસ્થાન પુકારો,
સબ ઇજ્જત મિલગઇ ધુર, દેખ કર રોના આતા હૈ. સબ.
ઉઠ બાસુદેવ અબભાઇ કુછતો કર દેશ ભલાઇ,
સબ આલસ કરદો દૂર, રૂષિ ઉપદેશ સુનાતા હૈ. સબ.

ભજન (૨૮) ભેરવી.

ભજમન કિરપા સિન્ધુ ભગવાન ટેક.
જીનકી મહિમા બેદ બખાનીરે, સ્મૃતિ શાસ્ત્ર પુરાન ભજ.
એક બુંદસે પ્રગટ કિયેતોરે, ઐસે હે બુદ્ધિમાન ભજ
કિશોર ઉસીકા પકડલે સહારારે, તજી અપના અભિમાન, ભજ.

ભજન (૨૯)

ઇસ વૈદિક ધર્મ પ્રચારકો, હમ જગ ભરમે કરદેંગે. ટેક.
બ્રહ્મચર્ય ધારણ કરવાકર વેદ ઔર વેદાંગ પઢાકર,
દર્શન કે દર્શન કરવાકર, પૌરાણિક પરપચકે,
મુખકા મર્દન કર દેગે—હમ જગ ભરમે કરદેગે. ઇસ.
ગૃહસ્થ આશ્રમ મે ફિર લાકર, રતુગામી સમહીકો બનાકર;
ષોડસ સસ્કાર કરવાકર, સતાનોકી આયુકો,
હમ રૂપિ જીવન કરદેગે હમ૦ ઇસ.
પચયજ્ઞ નિતહી કરવાકર, પ્રકૃતિકા પૂજન છુડવાકર,
પૂરણ ઇશ્વર ભક્ત બનાકરે, ગૃહ આશ્રમકે ઢગકો,
હમફિર પૂરણ કર દેગે હમ૦ ઇસ.
બાનપ્રસ્થકી બાનિ ચનાકર, આત્માકા સ્વરૂપ લખવાકર,
બ્રહ્મજ્ઞાન પૂરણ કરવા કર, ઇશ્વર પ્રેમ વિચારમે,
મનકો સ્થિર કરદેગે હમ૦ ઇસ.
અંતમેં સન્યાસી બનાકર, માન ઔર અપમાન છુડાકર,
પક્ષપાતસે ચિત્ત હટાકર, વેદોકા પ્રચાર કર,
દુનિયા ભરમે બિચરેગે. હમ૦ ઇસ.

ગુણ અરૂ કર્મ સ્વભાવ મિલાકર વર્ણ વ્યવસ્થા ઠીક ચલાકર,
નિયોગ સબહીકો સમજાકર, બિધવનકે દુ ખ ભારકો,
જડમૂલસે હમ ખોદેંગે હમ૦ ઇસ.
દયાનદકી આજ્ઞા શિરધર, પાખડિનકી પોલ ખોલકર,
કહે રાધાશરણ યહી વ્રત ચિત્ત ધર, પર સ્વારથ મન ધારકે,
રૂષિઋણુમે ઉરિણ હોવેંગે હમ૦ ઇસ

ભજન (૩૦) આરતી

જય જગદીશ હરે, પિતા જય જગદીશ હરે
ભક્ત જનનકે સકટ, ક્ષણમે દૂર કરે ૐ જય.
જો ધ્યાવે ફલપાવે, દુ ખ વિનશે મનકા,
સુખ સપતિ ઘર આવે, કષ્ટ મિટે તનકા ૐ જય.
માતપિતા તુમ મેરે, શરણ ગ્રહુ કિસકી,
તુમબિન ઔર ન કોઈ, આશ કરૂ જિસકી ૐ જય
તુમ પૂરણ પરમાત્મા, તુમ અતરયામી,
પર બ્રહ્મ પરમેશ્વર, તુમ સબકે સ્વામી ૐ જય
તુમ કરૂણા કે સાગર તુમપાલન કર્ત્તા
મે મતિ મદ અજ્ઞાની, કૃપાકરો ભર્ત્તા ૐ જય.
તુમહો એક અગોચર, સબ કે પ્રાણપતિ
કિસ વિધિ મિલુ દયામય, તુમકો મે કુમતિ ૐ જય.
દિન બધુ દુ ખ હર્ત્તા, તુમ રક્ષક મેરે,
કરૂણા હસ્ત બઢાઓ, શરણ પડા તેરે ૐ જય.
વિષય વિકાર મિટાઓ, પાપ હરો દેવા,
શ્રદ્ધા ભક્તિ બઢાઓ, સજ્જનોકી સેવા. ૐ જય.

शान्ति पाठ.

ओ३म् द्यौः शान्तिरन्तरिक्ष ँ शान्तिः पृथिवी शान्तिरापः शान्तिरोषधयः शान्तिर्वनस्पतयः शान्तिर्विश्वेदेवाः शान्तिर्ब्रह्म शान्तिसर्व ँ शान्तिः शान्तिरेव शान्तिः सामा शान्तिरेधि ॥

॥ ओ३म् शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળમાં મળતા
પુસ્તકોની યાદી

દયાનંદ વચનામૃત (ગુજરાતી)	૦-૬-૦
પિતા પુત્રનો સંવાદ ,	૦-૦-૬
રદ ઇસ્લામ-(ગુજરાતી)	૦-૨-૦
યજ્ઞોપવીત રહસ્ય ,	૦-૦-૩
ભજન સંગ્રહ ,	૦-૧-૦

ઉપર લખેલા પુસ્તકો ઉપરાંત વૈદિકધર્મના હિન્દી તથા ગુજરાતી ભાષાના પુસ્તકો, મહર્ષિ દયાનંદ સરસ્વતી કૃત ગ્રંથો, તથા અન્ય આર્યવિદ્વાનો તથા સંન્યાસીઓના બનાવેલા પુસ્તકો અત્રેથી વેચાતા મળી શકશે

ઠેકાણું—વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળ
ઘીકાંટારોડ અમદાવાદ

